

1. God verlangt naar jouw stem

Het gebeurde in 2013 in de stad Charlotte, in de Amerikaanse staat North Carolina. Een jongetje van drie jaar werd geopereerd op een manier die volstrekt nieuw was. Grayson was geboren zonder gehoorzenuwen. Hij kon totaal niets horen, van baby af aan. Drie jaar lang leefde hij compleet in de stilte. Hij had implantaten gekregen, maar die hielpen niets. Maar in juni 2013 lukte het de artsen om een gehoorzenuw rechtstreeks in zijn hersenen aan te brengen. Toen Grayson uit de operatie kwam, hoorde hij voor het eerst van zijn leven geluiden. En het allereerste geluid was de stem van zijn vader. Ik laat je een paar foto's zien van zijn gezicht, toen hij die hoorde: de stem van zijn vader.

Als je denkt aan iemand van wie je houdt, wat is het dan heerlijk om de stem van die ander te horen! Als je kind bent en je hebt geloged, wat is het dan heerlijk om weer de vertrouwde stem te horen van je moeder of van je vader. Of als je iemand mist, iemand die ver weg in het buitenland is, en je kunt dan even bellen via WhatsApp, wat is dat dan heerlijk!

En weet je... zo is het met God ook! Hij heeft je gemaakt, zorgvuldig heeft Hij je geschapen. Hij heeft je lief en Hij heeft álles gedaan om je te redden en eeuwig leven te geven. Ook voor God is het kostbaar om jouw stem te horen.

Misschien denk je weleens: 'Wat heeft dat nou eigenlijk voor zin, het gebed? God weet toch alles al!' Dat is precies wat de Here Jezus hier ook zegt, in vers 8: praat niet voortdurend door. 'Want je Vader weet allang wat je nodig hebt. Dat weet hij al voordat je het gevraagd hebt.'

Maar als je Vader alles al weet, waarom zou je dan nog bidden? Nou, precies hierom! Omdat Hij verlangt naar contact. Omdat Hij ernaar uitkijkt om je stem te horen. Ook al weet Hij alles al, dan nóg is het zó mooi en zó kostbaar om te bidden!

Stel dat je gaat trouwen en op de dag van je bruiloft zeg je tegen de ander: 'Ik hou van je!' Denk je dat die ander dan gek opkijkt, dat die ander dat nog niet wist? Dat zou wel heel erg zijn! Maar wat denk je: zou je dat dan maar nooit meer zeggen? Omdat de ander het tóch al weet? Nee, die ander krijgt er nooit genoeg van om het te horen. En zo krijgt God nooit genoeg van jouw gebed.

2. Bidden... eenrichtingsverkeer?

Misschien denk je: 'Het is wel erg eenrichtingsverkeer. Ik praat wel tegen God, maar Hij praat niet tegen mij.' Ja, zo lijkt het wel. Maar zo is het niet! Want God geeft antwoord, op zóveel manieren. Hij geeft antwoord vooral door de Bijbel. Dat is Zijn Woord voor ons, zó spreekt God. De Bijbel en het gebed, ze horen onlosmakelijk bij elkaar. Is dat bij jou ook zo? Of vergeet je de Bijbel? Of vergeet je juist het gebed? Of allebei?

Bidden is praten met God. En God geeft antwoord. Hij spreekt! Door de Bijbel, maar ook op andere manieren. Soms door mensen die iets zeggen waardoor jij een antwoord krijgt op je gebed. Soms ook door een lied. Of door iets wat er gebeurt. En soms blijft God ook stil. Dat is moeilijk. Dan denk je: 'Heeft God wel geluisterd naar mijn gebed?' Jazeker, daar hoeft je niet aan te twifelen, maar God geeft antwoord op Zijn eigen tijd, en op Zijn eigen manier. Hij kan je flink op de proef stellen. Blijf je trouw? Of laat je Hem vallen?

Misschien denk je soms: 'Ik weet het allemaal niet meer.... Ik weet niet of ik nog wel geloof. Ik weet niet wat ik er allemaal van moet denken.' Of je voelt je zó schuldig naar God toe, zo slecht, zo'n mislukking. Er kunnen tijden zijn dat je denkt: 'Hoe moet ik nou bidden? God ziet me aankomen...'

Als dat je gevoel is, moet je vooral niet proberen om een mooi gebed uit te spreken. Ga naar God zoals je bent en vertel Hem gewoon al je twijfels. Vertel Hem over je mislukkingen. Vertel Hem dat je het allemaal niet meer weet. Vertel Hem alles, stort je hart uit, dat mag! En vraag Hem om Zijn genade. Om Zijn Heilige Geest. Om Zijn kracht als jij die niet hebt. Jij hóéft niets te hebben, want Hij heeft álles!

3. Bidden is als het afpellen van een ui

Bidden, dat is net zoiets als het afpellen van een ui: elke keer weer een laagje.

Misschien bid je: 'HERE, help me om mijn examen te halen.' Maar een stemmetje in je hoofd zegt: 'Ja, dat kun je nou wel bidden, maar jij doet niet echt vreselijk je best. Dus dan is het niet eerlijk om dat te vragen.'

Pel dan dat laagje maar af, en zeg het tegen God: 'HERE, ik zeg het maar

eerlijk: ik doe gewoon vaak te weinig. Vergeef het me, en help me om beter mijn best te doen.'

En weer is er een stemmetje van binnen: 'Dat bid je nou wel, je vraagt om vergeving, maar je voelt je eigenlijk niet eens echt schuldig.' Dan moet je wéér een laagje afpellen. 'HERE, ik zeg dat nou wel, maar ik voel me eigenlijk niet eens echt zo schuldig. Ik weet niet hoe dat komt. Laat het me zien, Heer, en breng me op het goede spoor.'

Probeer het maar: steeds meer bloot te leggen van jezelf. Steeds eerlijker worden. Want dát is bidden. Jezus zegt: 'Je moet niet een hoop woorden zeggen, net als mensen die andere goden vereren. Nee, het gaat om je hár, het gaat erom dat je eerlijk bent, en open.' Daarom zegt Jezus ook: 'Trek je terug, zoek een stil plekje. Want het gaat niet om wat mensen vinden, het gaat erom dat je samen bent met Gód.'

4. En blijf dóórgaan!

En vooral: blij dóórgaan! Ook als je geen woorden hebt. Daarom ben ik zo blij met het gebed dat Jezus hier Zelf als voorbeeld geeft, het Onze Vader. Als je geen woorden weet, mag je altijd weer terugvallen op het Onze Vader. En het mooie van het Onze Vader, dat is: het gaat echt over Gód, en het gaat over óns. Het begint met ónze betrokkenheid bij de zaak van Gód ('Laat Ów naam geheiligd worden, laat Ów Koninkrijk komen, laat Ów wil geschieden'), en daarna gaat het over Góds betrokkenheid bij ónze zaak ('Geef óns heden ons dagelijks brood, en vergeef óns onze schulden, en leid óns niet in verzoeking'). En dan loopt het uit op de lof van God: 'Want van U is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Amen.'

Eigenlijk is het Onze Vader al een gesprek in zichzelf: onze betrokkenheid bij Gods zaak, en Gods betrokkenheid bij onze zaak. Het is een gebed waarop je altijd mag terugvallen, wat er ook gebeurt in je leven. En er kan zo véél gebeuren. Hou vol, in alle omstandigheden! Blijf bidden! Want bidden is de adem van je ziel.

Ik las een stukje in *Visie*, het blad van de EO. Het was een column van Arjan Lock, de directeur van de EO. Hij vertelde dat hij laatst in Bethlehem was, in de Geboortekerk, voor opnames van het programma *Pasen onder vuur*. De Geboortekerk in Bethlehem is de oudste kerk ter wereld, de oudste kerk die nog gebruikt wordt.

Normaal zijn er altijd enorme massa's mensen. Busladingen pelgrims uit de hele wereld komen naar de plek waar Jezus geboren is. Maar nu, zo schrijft Arjan Lock, was er geen toerist te bekennen vanwege de oorlog in Gaza. Hij schrijft verder: 'Niettemin gingen de gebeden hier gewoon door, bij toerbeurt uitgesproken door de geestelijken. Ik ontmoette daar de priester van de Grieks-Orthodoxe Kerk. Hij zei: "Dit is het werk waar wij voor zijn. Wij richten ons tot God en bidden om vrede – door alle tijden heen, hoe heftig het om ons heen ook is." Daar, in die Geboortekerk, gaat het gebed altijd door. Elke dag klinken daar smeekbedes om vrede. Of er nu hordes toeristen door de kerk lopen of niet. En misschien was deze tijd – waarin de druk van wat er in Israël gebeurt bijna voelbaar was – voor deze priester wel juist een moment van verstilling, van dicht bij God zijn. In gebed en in afhankelijkheid.'

5. God hoort jouw stem... Jij ook die van Hem?

Zo kan het zijn, als je volhoudt met bidden, wat er ook gebeurt. Het kan zomaar zijn dat juist de moeilijkste tijden in je leven de tijden worden waarin je het dichtst bij God bent. Of eigenlijk moet ik zeggen: dat de moeilijkste tijden in je leven de tijden zijn waarin je het meest merkt hoe dicht God bij jou is. En juist in zulke tijden kan het zijn dat God niet alleen jou stem hoort, maar dat ook jij Góds stem kunt horen. Misschien niet letterlijk – hoewel dat óók voorkomt – maar doordat God spreekt op een verrassende manier.

Zoals in het leven van Zakiya. Ze werd geboren in Maastricht, waar ze opgroeide in een Marokkaans islamitisch gezin. Best een liberaal gezin, niet heel streng. Haar verhaal staat in het blad *Oriëntatie* van de Stichting Evangelie en Moslims. In Maastricht zat ze op een katholieke school en maakte ze wel christenen mee. Maar toen ze in Amerika in een verpleeghuis ging werken, ontmoette ze voor het eerst christenen die haar echt over Jezus vertelden. Ze ging mee naar een kerk, kreeg een Bijbel en begon daarin te lezen. Ze zegt: 'Er stond dat Jezus zei dat Hij Zichzelf zal openbaren aan een ieder die naar Hem vraagt. Ik zat thuis op mijn bed en vroeg: "Jezus, wie bent U eigenlijk? Laat Uzelf dan zien. Ik hoor zoveel over U. Laat het me duidelijk zien, laat me niet

raden." Ik wist in mijn hart dat Hij alles van mij wist, ook dat ik moslim was. Ik geloofde toen nog niet dat ik iets anders kon kiezen.

Een week of drie later was ik aan het werk in mijn bijbaan bij een restaurant. Er kwam een vrouw naar mij toe en ze gaf mij een papier waarop geschreven stond: "Psalm 91". Ik was druk dus ik stopte het gedachteloos in mijn schort, maar dacht even later: "Wie was dat eigenlijk?" Ik ging direct terug maar ik kon haar niet meer vinden.

Na mijn werk ging ik naar een grote supermarkt. Ik parkeerde wat verder weg want ik wilde een stukje lopen. Bij de ingang stond iemand te zwaaien met een vel papier, en voor ik het wist stond die persoon voor me en gaf me een papier. Hij sprak niet. Ik keek op het papier en ik zie "Jezus" staan. Ik pak het papier aan en kijk op, maar de man is alweer weg. Toen herinnerde ik me wat ik had gevraagd en ik dacht: "Dit is het antwoord! Het zal toch niet waar zijn! Wat staat er toch in die Bijbel?" Ik ging terug naar huis en ik las in de Bijbel dat je soms zonder dat je het weet engelen te gast kunt hebben.'

Bij Zakiya ging het vervolgens bepaald niet over rozen. Ze is door diepe dalen gegaan. Ze werd christen, maar keerde toch terug naar de islam. Althans, dat gebeurde bijna, maar ze kon het niet meer. Ze had al zoveel van Jezus gezien en gemerkt. Uiteindelijk heeft ze zich laten dopen en nu is ze belijdend christen. Maar merk je het? In haar gebed richtte ze zich tot Jezus. En Hij gaf antwoord! Niet met een stem, maar wel via mensen. Of waren het engelen? Het blijft een open vraag.

Zakiya vond haar weg vanuit de islam naar Jezus Christus.

Morgen begint voor moslims de ramadan. Laten we juist in deze komende maand veel bidden dat moslims Jezus gaan ontdekken als Zoon van God, en in Hem het licht vinden, en het leven, en de vrede. Zakiya zegt: 'Wat eruit springt, is de rust en zekerheid die Jezus geeft.'

Bidden, dat is praten met God. Blijf het doen, of je nu wind mee of wind tegen hebt. Hij hoort graag jouw stem! Maar als je goed luistert, hoor jij ook Zijn stem. Want Hij spreekt door Zijn Woord en Hij spreekt door Zijn Geest, via mensen, en via omstandigheden, noem maar op. Bidden, praten met God, het is in feite echt een wonder. Een wonder dat je mag beleven. Elke dag. Zo vaak je wilt.

Amen.

René van Loon, dominee in De Samaritaan

Wie dat wil mag me altijd bellen of mailen: 010-4426280, renevanloon@samaritaan.org